

Küçük Mucizeler Günü

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Mucizeler Günü

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma büyük bir dilekle uyandı. Bugün olağanüstü bir şey olmasını istiyordu. Beyaz puantiyeli sarı elbisesini ve kırmızı spor ayakkabılarını giydi. Yıldız yamalı yeşil sırt çantasını kaptı. 'Belki bugün sihirli olur,' diye fısıldadı. Güneş parlıyor, kuşlar ötüyordu ama her şey sıradan görünüyordu.

Okulda Emma koridorda sihir aradı. Çocukların güldüğünü, öğretmenlerin gülümsediğini gördü ama hiçbir şey özel görünmüyordu. Sırasına oturup iç çekti. 'Sihir nerede?' diye merak etti. Öğretmeni, 'Günaydın sınıf!' dedi ve herkes günaydın diye karşılık verdi. Emma biraz gülümsedi ama hâlâ harika bir şey umuyordu.

Sabah teneffüsünde Emma, arkadaşı Leo'nun kaydırağın altında bir şey aradığını gördü. Ters taktığı kırmızı şapkası yamuktu ve endişeli görünüyordu. 'Oyuncak arabamı kaybettim!' dedi Leo. 'En sevdiğim o.' Emma salıncakların yanında parlak bir araba gördüğünü hatırladı. 'Endişelenme,' dedi. 'Bulmana yardım ederim.' Birlikte aradılar ve Emma onu çimenlerin içinde buldu.

Emma küçük mavi arabayı alıp Leo'ya verdi. 'Buldun!' diye sevindi Leo, kocaman gülümsemesi parlıyordu. 'Teşekkürler, Emma!' Arabayı cebine koydu ve ona çak yaptı. Emma içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Bu küçük bir mucizeydi,' diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Sadece gülümsedi ve sınıfa geri döndü.

Okuldan sonra Emma, yeşil sırt çantası zıplayarak eve yürüdü. Komşusu Bayan Mabel'i çitin yanında endişeli görünce durdu. 'Ah canım,' dedi Bayan Mabel, gümüş topuzu güneşte parlıyordu. 'Kedim Pip yan komşunun büyük köpeğinden korkuyor. Çalıların altına kaçtı ve çıkmıyor.' Emma baktı ve büyük yeşil gözleriyle dışarı bakan tüylü, zencefil renkli bir kedi gördü.

Emma diz çöküp yumuşak bir sesle konuştu. 'Sorun yok, Pip,' dedi. 'Köpek gitti. Güvendesin.' Elini uzattı ve Pip onu kokladı. Yavaşça kedi dışarı sürünüp ona sürtündü. Emma onu nazikçe kucağına alıp Bayan Mabel'a verdi. 'Sen iyi kalpli bir ruhsun,' dedi Bayan Mabel, kırışık gülümsemesi sıcacıktı. 'Teşekkürler, canım.'

Ertesi gün öğle yemeğinde Emma, arkadaşı Leo ile oturdu. Onun sandviçine baktığını fark etti. 'Öğle yemeğimi unuttum,' dedi Leo, neşeli gülümsemesi sönüyordu. 'Sorun değil,' dedi Emma. 'Benimkini paylaşabilirsin.' Sandviçinin yarısını ve bir elmayı ona verdi. Leo'nun yüzü aydınlandı. 'Sen en iyisisin, Emma!' dedi. Paylaşmak iyi hissettiriyordu.

Emma ve Leo birlikte yiyip güldüler. Sonra Leo, 'Oyuncak arabamla oynamak ister misin?' dedi. Emma başını salladı ve arabayı masanın etrafında vızıldattılar. Diğer çocuklar da katıldı ve kısa sürede herkes paylaşıyor ve oynuyordu. Emma mutlu bir uğultu hissetti. 'Bu eğlenceli,' diye düşündü. 'Belki sihir sadece arkadaşlarla birlikte olmaktır.'

Eve dönerken Emma, Bayan Mabel'ı tekrar gördü. Bu kez Pip kollarında mırıldanıyordu. 'Pip şimdi çok daha iyi,' dedi Bayan Mabel. 'Hatta tüylü kuyruğunu taramama izin verdi.' Emma Pip'i okşadı ve Pip büyük yeşil gözlerini kapattı. 'Kendini güvende hissetmesine yardım ettin,' dedi Bayan Mabel. 'Bu küçük bir mucizeydi.' Emma'nın kalbi sevinçle doldu.

O akşam Emma yatağında oturup gününü düşündü. Umduğu gibi olağanüstü olmamıştı. Ama Leo'nun oyuncakını bulmasına yardım etmiş, Pip'i rahatlatmış ve öğle yemeğini paylaşmıştı. Her seferinde biri gülümsemişti. 'Belki bunlar küçük mucizelerdi,' dedi kendi kendine. İçinde sıcak ve mutlu hissetti, gizli bir parıltı gibi.

Ertesi sabah Emma yeni bir fikirle uyandı. Sihri beklemek zorunda değildi. Kendisi yaratabilirdi. Sarı puantiyeli elbisesini ve kırmızı spor ayakkabılarını giydi. Yeşil sırt çantasına fazladan bir atıştırma koydu. 'Bugün,' dedi, 'iyi olmanın yollarını arayacağım.' Yansımasına gülümsedi.

Okulda Emma yardım etme fırsatları aradı. Bir çocuğun pastel boyalarını toplamasına yardım etti. Üzgün bir arkadaşına komik bir şaka anlattı. Fazladan atıştırmalığını yine Leo ile paylaştı. Her seferinde bir gülümseme gördü ve her gülümseme ona sıcaklık verdi. 'Nezaket sihir gibidir,' diye düşündü. 'Yayılır da yayılır.'

Günün sonunda Emma'nın kalbi doluydu. Sıradan günün küçük nezaket hareketleri sayesinde olağanüstü hale geldiğini fark etti. Sihirli bir değneğe ya da peri annesine ihtiyacı yoktu. Sadece önemsemesi gerekiyordu. Leo'ya, 'Yardım etmek ve paylaşmak her günü özel kılar,' dedi. Leo başını salladı ve ona kocaman gülümsedi.

O akşam Emma ailesiyle oturup gününü anlattı. 'Başkalarını önemseydiğimizde küçük mucizelerin gerçekleştiğini öğrendim,' dedi. Anne babası gülümsedi. 'Bu harika bir ders,' dedi annesi. Emma gurur duydu. Her gün iyi olmanın yollarını aramaya devam edeceğini biliyordu.

Emma sihrin her zaman büyük ve gösterişli olmadığını öğrendi. Geri verilen bir oyuncakta, rahatlatılan bir kedide ve paylaşılan bir öğle yemeğinde. Arkadaşların gülümsemelerinde ve komşuların sıcak sözlerinde. 'Gündelik nezaket kendi türünden bir sihirdir,' diye düşündü. Ve önemseydiği sürece küçük mucizelerin gerçekleşmeye devam edeceğini biliyordu.

O günden sonra Emma mutlu bir kalple uyandı. Sihri beklemedi; onu yarattı. Arkadaşlarına yardım etti, elindekini paylaştı ve korkanları rahatlattı. Ve her gece, dünyayı biraz daha aydınlattığını bilerek gülümseyerek yattı. Çünkü önemseydiğimizde küçük mucizeler gerçekleşir.